

Všeobecný pensijní ústav dnem 1. ledna 1921 příslušným nositelem pojištění, dále členy dobrovolně v pojištění pokračující a členy vystoupivší a neodbyté. Přihlášku tuto jest učiniti předložením výkazů, které mimo jméno pojištěncovo, jméno a adresu zaměstnavatelovu musí obsahovati služební požitky dnem 31. XII. 1920 započitatelné a prémie (po případě taxy) naposledy placené, jakož i oddělení (skupinu, tarif), v němž pojištění bylo provedeno, u vystoupivších a neodbytých pojištěnců pak datum vystoupení. Dále jest podati výkaz důchodců, jenž musí obsahovati jméno a adresu důchodce, druh a výši důchodu naposledy vypláceného.

Pro zabezpečení získaných nároků členů a důchodců náhradních ústavů u Všeobecného pensijního ústavu platí příslušná ustanovení stanov náhradního ústavu o provádění pojistně-matematických bilancí, o odvolání uznání za náhradní ústav a o zrušení ústavu s tím, že jmění ústavu zbývající po zabezpečení statutárních nároků členů i důchodců smí se užití pouze ve prospěch členstva a důchodců tohoto ústavu v poměru převedených premiových rezerv a uhrazovacích kapitálů.

Odchyłka od ustanovení stanov o zrušení ústavu připouští se v tom směru, že případné kursovní ztráty vzniklé oceněním cenných papírů k 31. XII. 1920 mohou býti dohodou se Všeobecným pensijním ústavem a se schválením ministerstva sociální péče přeneseny do bilance buď úplně nebo částečně jako aktivum a amortisovány v době nejdéle 5 roků.

Ihned po provedení likvidace jest likvidující náhradní ústav povinen předati Všeobecnému pensijnímu ústavu bez náhrady všechny spisy a knihy, k provádění pojištění potřebné (pensijní matriku, doklady o hlášení, opisy výměrů, účetní knihy a pod.).

Spory mezi Všeobecným pensijním ústavem a likvidujícím náhradním ústavem rozhoduje ministerstvo sociální péče (§ 77, odst. 2).

Narizení vlády republiky Československé ze dne 30. prosince 1920, čís. 693, jímž se provádí zákon ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n., kterým se mění některá ustanovení zákona o pensijním pojištění (zákona z 16. prosince 1906, č. 1 ř. z. z roku 1907, a císařského narizení z 25. června 1914, č. 138 ř. z.).

Na základě čl. IX. zákona ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n., narižuje se toto:

Článek 1.

K § 18, odst. 2. Zemřel-li pojištěnec po uplynutí čekací doby, vyměří se odbytné matce nebo otcí podle pojištěncovy průměrné třídy služného v posledních 24 příspěvkových měsících, při čemž odbytné nesmí býti menší nežli čtvrtina premij dospělých v posledních 120 příspěvkových měsících.

Článek 2.

K § 18, odst. 3. Pro vyměření odbytného dle § 18, odst. 3., platí ustanovení o nejmenší základní částce, uvedené v § 8, odst. 5.

Článek 3.

K § 25, odst. 4. Nedocílí-li se dohody mezi dědici oprávněnými podle § 25, odst. 4. k volbě, jest poskytovatí zákonná plnění v nezkrácené výměře. Oprávněnými k volbě dědici jsou dědici, kteří podle zákona o pensijním pojištění mají nárok na zákonná plnění.

Článek 4.

K § 25, odst. 6. Ustanovení § 25, odst. 6., neplatí v případě přestupu uskutečněného nejpozději dne 30. června 1920.

Byla-li od zaměstnavatele, uvedeného v § 2, odst. 1., bod 3., převedena prémiová reserva na nositele pojištění (§ 68, odst. 2.), přísluší zaměstnanci nárok na vrácení prémie také za dobu ztrávenou ve službě vyňaté.

Byla-li naopak převedena prémiová reserva od nositele pojištění na zaměstnavatele uvedeného v § 2, odst. 1., bod 3., má zaměstnanec proti tomuto zaměstnavateli nárok na vrácení prémie za celou dobu svého zaměstnání pouze potud, pokud je mu zabezpečen podle předpisů pro vyňatou službu platných.

Článek 5.

K § 28, odst. 1. Pokračovati dobrovolně v pojištění podle § 27, odst. 1., je možno jen v té třídě služného, ve které pojištěnec byl v době zániku pojistné povinnosti.

Ustanovení §§ 28 až 31 platí obdobně i pro náhradní ústavy.

Článek 6.

K § 31, odst. 1. Zakoupená služební doba připojuje se k době příspěvkové při provádění nákupu již nabyté.

Článek 7.

K § 64, odst. 4. V žádosti o povolení podle odst. 4. §u 64 jest vykázati souhlas dosavadního nositele pojištění a nového zaměstnavatele. Zaměstnavatel svým souhlasem běže na se všechny závazky, vyplývající ze stanov dosavadního nositele pojištění vůči tomuto.

Souhlas zaměstnavatele musí se vztahovati na celou dobu, po kterou pojištěnec v zaměstnání u něho setrvá. Souhlas dosavadního nositele pojištění musí se vztahovati na celou dobu, pokud potrvá pojištění zaměstnance podle zákona bez ohledu na pozdější zmčny zaměstnavatele.

Článek 8.

K § 64, odst. 6. Až do opětného uznání jsou náhr. ústavy povinny, nastane-li pojistný případ, poskytovat dávky dosav. stanovami předepsané, nejméně však dávky o pětinu vyšší, než které by příslušely v případě pojištění u Všeobecného pensijního ústavu, a jsou oprávněny předpisovati prémie a taxy podle dosavadních stanov, po případě prémie zákonné o jednu pětinu zvýšené. Po dosažení uznání za náhradní ústav jsou náhradní ústavy oprávněny žádati doplacení prémie a tax podle zmčných stanov od 1. července 1920 za předpokladu, že budou též doplněny a doplacený dávky v době od 1. července 1920 do schválení nových stanov přiznané na výši, jež odpovídá zmčným stanovám. Rozhodnutí přísluší valné hromadě, jejíž usnesení budiž se žádostí o schválení nových stanov ministerstvu sociální péče oznámeno.

Článek 9.

K § 64 a). Náhr. ústav, který popřrá poj. povinnost vůbec nebo svoji příslušnost k provádění pojištění, musí do 14 dnů (§ 73, odst. 6.) ode dne dojití ohlášky předložit věc k rozhodnutí příslušnému úřadu (§ 64 a), odst. 2.). Jinak je náhradní ústav povinen vydati ve zmčné lhůtě výměr o uznání pojistné povinnosti a příslušnosti.

Článek 10.

K § 65. Náhradní smlouvy zrušují se dnem 31. prosince 1920 (§ 65, odst. 1.), resp. — pokud jde o náhradní smlouvy uzavřené s tuzemskými pojišťovnami — dnem 31. prosince 1922 (§ 65, odst. 2.).

Zřizování nových náhradních ústavů je možno pouze:

A. Přeměnou náhradních smluv uzavřených mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem v náhradní ústavy, jsou-li splněny podmínky § 65, odst. 1., zákona.

Podmínky ty jsou:

1. Nejpozději dnem 31. prosince 1918 musil existovati pensijní fond (pokladna, ústav a pod.), jako zvláštní jmění oddělené a odděleně účtované i vykazované od ostatního jmění zaměstnavatele, určené výlučně k úhradě nároků zaměstnanců, plynoucích z náhradní smlouvy. Stanovy platné 31. prosince 1918 pro přiznávání a vyměřování pensijních požitků a pro správu tohoto fondu (označované jako pensijní řád, pensijní normál, pensijní stanovy, pravidla, regulativ a j.) musily býti podkladem náhradních smluv.

2. Náhradní smlouva platná dne 31. prosince 1918 musila tedy vyhovovati těmto podmínkám:

- a) Hodnota nároků přiznaných zaměstnancům, pojištěním povinným a jejich pozůstalým, vypočtená podle zásad pojistné matematiky, musila převyšovati hodnotu čátek uvedených v §§ 5—19 a 23—27 cís. nař. ze dne 25. června 1914, č. 138 ř. z., nejméně o jednu pětinu. Při tom jednak nesměly čáky podle § 4, bod 1.—3. citovaného cís. nařízení býti menší nežli nejmenší čáky, stanovené pro tu kterou třídu služného, jednak pro případ úmrtí pojištěnceva před uplynutím 60ti příspěvkových měsíců musilo pozůstalým býti poskytnuto zaopatření, odpovídající svojí hodnotou nejmenšímu zaopatření podle §§ 18 a 19 cit. cís. nařízení.
- b) Náhradní smlouva musila obsahovati ustanovení o řádném a pravidelném dotování pensijního fondu příspěvkem stanovenými dle pojistně-matematických zásad, při čemž příspěvky zaměstnance nesměly obsahovati výměry, která podle rozdělovacího klíče, stanoveného v § 33, odst. 2. a 3., cit. nařízení vyplývá za přislíbené dávky podle početných základů Všeobecného pensijního ústavu.
- c) Rozhodování sporů o nárocích podle stanov a jejich výši muselo býti vyhrazeno rozhodčímu soudu Všeobecného pensijního ústavu místně příslušnému nebo řádnému soudu.
- d) Náhradní smlouva musila obsahovati ustanovení, že v každém pátém roce jest provésti technické prozkoumání (pojistně-matematickou bilanci) fondu a musil býti stanoven závazek, že při zjištění schodku vůči pojistně-matematicky nutné úhradě přislíbených dávek bude učiněno opatření k sanaci fondu.

B. Dále je možno zřizování nových náhradních ústavů přeměnou náhradních smluv uzavřených u tuzemských pojišťoven za předpokladů uvedených v § 65, odst. 2.

Článek 11.

K § 65. Náhr. smlouvy, o jichž přeměnu v náhradní ústav nebylo do 31. prosince 1920 zažádáno nebo jichž přeměna byla ministerstvem soc. péče zamítnuta, pozbývají dnem 31. prosince 1920 povahy náhradního zařízení.

Zaměstnavatelé, jichž náhradní smlouvy byly zrušeny, jsou povinni nejdéle do 31. ledna 1921, a bylo-li zažádáno o přeměnu v náhradní ústav, do měsíce po doručení zamítavého výnosu ministerstva sociální péče přihlásiti všechny své pojištěním povinné zaměstnance příslušné zemské úřadovně Všeobecného pensijního ústavu.

Pro přestup zaměstnanců pojištěním povinných k Všeobecnému pensijnímu ústavu platí zásadně ustanovení § 68 zákona o pensijním pojištění ve znění zákona ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n., o změně pojistné příslušnosti, a tato podrobnější ustanovení:

Nejdéle do konce června 1921, případně do 6 měsíců od doručení výnosu zamítajícího žádost o přeměnu v náhradní ústav musí převést zaměstnavatel na Všeobecný pensijní ústav prémiové rezervy pro nároky a úhradové kapitály pro důchody a vychovávací příspěvky z náhradní smlouvy plynoucí vypočítané ke dni 31. prosince 1920, při čemž platí pro stanovení premiových rezerv zásady § 68 zákona o pensijním pojištění ve znění cis. nařízení ze dne 25. června 1914, č. 138 ř. z., o převodech při změnách pojistné příslušnosti; pro stanovení úhradových kapitálů jest použití tabulek užívaných pro pojistně-matematické bilance Všeobecného pensijního ústavu.

Převod budiž uskutečněn na základě podrobných výpočtů, obsahujících jméno zaměstnancovo, datum jeho narození, průběh započitatelných požitků, premiovou rezervu pro každého pojištěnce a všechna data potřebná k přezkoumání výpočtů Všeobecným pensijním ústavem. Převodem nabude každý zaměstnanec vůči Všeobecnému pensijnímu ústavu z dosavadního svého pojištění zásadně práv stanovených podle § 68, odst. 4. a 5.

O skutečném převodu budiž ministerstvu sociální péče podána Všeobecným pensijním ústavem zpráva. Schválením této bude dosavadní nositel pojištění zproštěn svých závazků z náhradní smlouvy plynoucích, pokud jsou kryty převedenými rezervami premiovými a započtením nároků provedeným na základě převodu u Všeobecného pensijního ústavu; pro ostatní nároky a práva platí i nadále ustanovení náhradní smlouvy o ručení zaměstnavatelově.

Pro spory vzniklé z těchto převodů platí ustanovení § 77, odst. 2.

Článek 12.

K § 65. Převedení premiových rezerv na Všeob. pensijní ústav odpadá, jde-li o zrušení náhradních smluv uzavřených zaměstnavatelem se zaměstnanci podle § 2, odst. 1., bod 3., z pojistné povinnosti pensijní vyňatými.

Zrušení takových náhradních smluv schválí ministerstvo sociální péče na žádost zaměstnavatelovu, opatřenou doklady o normálních zaopatřovacích nárocích zaměstnanců (pensijním normálem, pensijním řádem a pod.).

Zaměstnance nemající normálních nároků pensijních nutno přihlásiti od 1. července 1920 u příslušné zemské úřadovny Všeobecného pensijního ústavu k pensijnímu pojištění.

Článek 13.

K § 65, odst. 2. V případě zrušení náhradních smluv, uzavřených u tuzemských pojišťoven, jest zachovati obdobný postup jako v čl. 11. Lhůty tam stanovené posunují se o dvě léta.

Článek 14.

K § 66. Dosavadní náhr. ústavy mohou podržeti náhradní vlastnost jen tehdy, když podaly do 31. prosince 1920 u ministerstva sociální péče žádost o uznání za náhradní ústav podle nového zákona.

Nejpozději pak do 30. června 1921 předložit jest ministerstvu sociální péče stanovy odpovídající podmínkám § 66, odst. 1.—6., pojišťovací plán, pojistně-matematickou bilanci spolu s návrhy na úhradu případného z ní vyplývajícího schodku, po případě, jde-li o náhradní ústav jednoho zaměstnavatele, prohlášení tohoto, že bere na sebe závazky vyplývající pro něho ze změněných stanov.

Pojišťovací plán musí obsahovati zásady pro výpočet premií a premiových rezerv s vytčením přírážky správní na léčebnou péči a bezpečnostní, tabulky ryzích premií a statutárních premiových rezerv pro všechna běžná stáří a pro příspěvkové doby v celých rocích, dělitelné pěti, při čemž jest použití početních podkladů Všeobecného pensijního ústavu.

Podle § 66, odst. 1., bod 1., je nutno, aby nároky poskytované náhradním ústavem za dobu pojištění u něho jako celek měly hodnotu nejméně o jednu pětinu vyšší, než by měly nároky, kterých by byl pojištěnec získal, kdyby byl býval po celou tuto dobu pojištěn u Všeobecného pensijního ústavu.

Hodnota nároků vypočtená podle pojistně-matematických zásad je dána ryzí premií jednou pro vždy. Jednotlivé dávky vyměřené podle stanov náhradního ústavu nesmějí nikdy klesnouti pod výši dávek zákonných a přiznávání jich nesmí býti činěno stanovami závislým na splnění přísnějších podmínek, než jsou zákonné.

Podáním pojistně-matematické bilance k 31. prosinci 1920 zprošťují se náhradní ústavy povinnosti jim uložené v § 66, odst. 1., bod 4., předložití pojistně-matematickou bilanci za rok 1919 s tím, že další bilanci jest předložití za rok 1921.

Článek 15.

K § 66. Náhradní ústavy, které nepředložily nejdéle do 31. pros. 1920 ministerstvu soc. péče žádost za uznání, a náhradní ústavy, jichž žádost za uznání byla zamítnuta, pozbývají dnem 31. prosince 1920 náhradní vlastností.

Ústavy tyto jsou povinny do konce měsíce ledna 1921, po případě do měsíce po doručení zamítavého výnosu ministerstva sociální péče přihlásiti k Všeobecnému pensijnímu ústavu všechny své pojištěním povinné členy, pro něž stává se Všeobecný pensijní ústav dnem 1. ledna 1921 příslušným nositelem pojištění, dále členy dobrovolně v pojištění pokračující a členy vystoupivší a neodbyť.

Pro zabezpečení získaných nároku členů a důchodců náhradních ústavů u Všeobecného pensijního ústavu platí příslušná ustanovení stanov náhradního ústavu o provádění pojistně-matematických bilancí, o odvolání uznání za náhradní ústav a o zrušení ústavu s tím, že jmění zbývající po zabezpečení statutárních nároků členů i důchodců smí se užití pouze ve prospěch členstva a důchodců tohoto ústavu v poměru převedených premiových rezerv a uhražovacích kapitálů.

Okamžitě po provedení likvidace jest likvidující náhradní ústav povinen předati Všeobecnému pensijnímu ústavu bez náhrady všechny spisy a knihy, ku provádění pojištění potřebné (pensijní matriku, doklady o hlášení, opisy výměrů, účetní knihy atd.).

Spory mezi Všeobecným pensijním ústavem a likvidujícím náhradním ústavem rozhoduje ministerstvo sociální péče (§ 77. odst. 2.)

Článek 16.

K § 67. Výrokem ministra soc. péče jest náhr. ústav uznán jako právní subjekt svého druhu zakládající se na zákoně o pensijním pojištění a podléhající výlučně státnímu dozoru ministra sociální péče ve smyslu § 78.

Článek 17.

K § 68, odst. 1. Pro převody vyplývající ze změn pojistné příslušnosti uskutečněných nejpozději do 30. června 1920, platí ustanovení § 68 zákona o pensij. pojištění ve znění cis. nař. ze dne 25. června 1914, č. 138 ř. z.

Při přestupu pojištěnce od Všeobecného pensijního ústavu k ústavu náhradnímu, uskutečněném nejdříve dne 1. července 1920, převéstí jest prémiovou rezervu vypočtenou podle ustanovení stanov Všeobecného pensijního ústavu.

Při přestupu pojištěnce od náhradního ústavu k jinému nositeli pojištění, uskutečněném nejdříve dne 1. července 1920, dlužno převéstí prémiovou rezervu potřebnou ke krytí všech získaných nároku, vypočtenou na základě ryzí prémie podle pojistovacího plánu opuštěného nositele pojištění (čl. 14.). Z prémiové rezervy takto vypočtené je možno sraziti pouze částky, které pojištěnec v době výstupu dluhoval jako splátky (na př. splátky na taxy za zvýšení pensijního základu a pod.).

Článek 18.

K § 68, odst. 2. Povinnost převéstí prémiovou rezervu podle § 68, odst. 2., je tu jen, stal-li se vstup do služby nebo výstup ze služby vyňatě podle § 2, odst. 1., bod 3., nejdříve dne 1. července 1920.

Povinnost k převodu podle § 68, odst. 2., je tu jen ohledně prémiové rezervy odpovídající době ztrávené ve službě počínaje dnem 1. ledna 1909.

Převéstí prémiovou rezervu je v první řadě povinen zaměstnavatel bezprostředně předcházející. Dřívější zaměstnavatel má tuto povinnost jen potud, pokud služební dobu u něho ztrávenou pozdější zaměstnavatel pojištěnci nezapočetl a jí odpovídající prémiovou rezervu podle § 68, odst. 2., nepřevodil.

Při převádění prémiové rezervy z důvodu opuštění služby, vyňatě z pojistné povinnosti podle § 2, odst. 1., bod 3., nesmí býti převedeno méně, nežli činí prémiová rezerva na zaměstnavatele snad již podle § 68, odst. 2., převedená a přírůstek prémiové rezervy Všeobecného pensijního ústavu, jež odpovídá služební době ztrávené u tohoto zaměstnavatele.

Článek 19.

K § 68, bod 5. Pojištěnec musí do tří měsíců po té, co byl vyrozuměn o uskutečněném převodu, vykonati volbu podle § 68, odst. 5. Jde-li o převod na Všeobecný pensijní ústav, může býti připojištění na základě převodu povoleno pouze, činí-li výše důchodu připojištěného nejméně 100.— Kč.

Neohlásí-li pojištěnec do tří měsíců své rozhodnutí o této volbě, jest připsati přeplatek k dobru nebo vydati. Obnosu k dobru připsaného může pojištěnec použiti kdykoliv později k připojištění podle podmínek a tarifů, platných pro oddělení připojišťovací (čl. IV. zákona).

Článek 20.

K § 73 a). Legitimace orgánů zmíněných v § 73 a) zákona musí býti opatřeny fotografií a potvrzením zemské správy politické.

Článek 21.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Provéstí je ukládá se ministru sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

(Sb. z. a n. z 31. pros. 1920, část CXLIV.)

Výnos ministerstva sociální péče č. j. 467/F ze dne 21. ledna 1921 o provádění ustanovení § 2, odst. 2. pensijního zákona ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n.

K dotazu Svazu pensijních ústavů republiky Československé ze dne 17. ledna 1921, čís. 18, týkajícímu se ustanovení § 2, odst. 2. zákona o pensijním pojištění ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z a n., kterým bylo zavedeno placení příspěvků za osoby, uvedené v § 2, odst. 1., bod 1. a 7. připomíná ministerstvo toto:

1. Každý náhradní ústav jest povinen pojmouti do stanov ustanovení o zřízení vlastního fondu pro podporu potřebných nezaměstnaných. Příspěvků plynoucích do tohoto fondu podle § 2, odst. 2. použití jest v prvé řadě k podporování potřebných nezaměstnaných osob, za něž byly placeny.

Co se výše podpor týče, jest ministerstvo sociální péče toho mínění, že nelze je obmezovati výší příspěvků zaplacených za dotyčného jednotlivého zaměstnance.

2. Pokud jsou zaměstnanci, vyňati podle § 2, odst. 1., bodu 1. a 7. z pojistné povinnosti, pojištění podle bodu 2., odst. 1., čl. IV. pensijního zákona, jest část premií placenou zaměstnavatelem podle § 2, odst. 2. účtovatí na ono pojištění, bylo-li uzavřeno aspoň na dávky zákonné, podle výše započitatelných služebních požitků (§ 3 zákona).

3. Ministerstvo sociální péče doporučuje Všeobecnému pensijnímu ústavu a náhradním ústavům pensijním, aby příspěvků dle § 2, odst. 2. nepožadovaly od zaměstnavatelů uvedených v § 2, odst. 1., bod 3.

Zákon ze dne 22. prosince 1920, čís. 689, kterým se mění některá ustanovení zákonů o pojištění dělníků pro případ nemoci.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Článek I.

Jednotlivá ustanovení zákonův o pojištění dělníků pro případ nemoci (zákon z 30. března 1888, č. 33 ř. z., ve znění zákona z 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n.) se mění a budou nadále zníti takto:

§ 3. Pojistná povinnost, stanovená v § 1, nevztahuje se ke zřízencům, kteří jsou ustanoveni se stálým služným ve službě státu, země, župy, okresu, obce, municipálního města nebo veřejného fondu, pokud zřízenci ti mají v případě onemocnění proti svému zaměstnavateli nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku.

§ 6. Předmětem pojištění označeného v § 1 jest poskytování nemocenských podpor, podpor šestinedělek a pohřebného. Na pojišťovacích dávkách budiž poskytováno aspoň: